

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Alcibiades II. vel de voto

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

intrinsicis adiacent, intrinsicis sint amica. Sapientē solum diuitē putē. Tantum uero huius auri tradite, quantū nec ferre nec ducere alius quā uir tēperans possit. Quid petit Socrates? Bonum. Quod bonum? Sapiētia, hoc est ueritatis diuinæ cognitionē, quam dare solus deus potest, quā accipere solus animus pulcher, id est tēperatus, purus, candidus ualet. Quid possit in primis? ut dignum sapiētia faciāt. temerarij nempe hominis est, munus aliquod quo indigus est petere. Quis diuina sapientia dignus? qui lumen eius ferre paratus est. quis paratus? qui per cōtinentiam primo, deinde per tēperantiā, postremo per sanctimoniā, id est ciuile, purgatoriā purgatiq; uirtutē animi, sic animū expiauerit, ut pulcher hoc est purus omnino nitidusq; euaserit, et uirtutē iam exemplarē, diuinā scilicet sapientiam solam, utpote thesaurum omnium diuitiarū optauerit. Idcirco Socrates deum patrē omnium & ministros eius amice adspirare precatur, ut illorū benigno proprioq; fauore purgatus euadat. Corporca uero et externa leuiter pertrāsīt, eligēs illa sic se habere, ut tranquillā puritatē animi nō impediāt. Deinde pulchritudine hac iam parta, optat ut sapiētia solam hoc est dei cognitionē esse opulentia omne sufficientiaq; estimet, solamq; sitiāt. Postremo quasi per ante dicta paratus fulgidū hoc aurū diuinæ sapiētiae postulat. Neq; id superbē, neq; remisse tamē. Minimam quippe ueritatis cognitionē intēperati homines fortiuntur, summā & infinitā in seipso deus amplectitur, magnā uero & amplam uir tēperans adipiscitur. Tantū igitur huius auri postulauit, quantū solus ferre uir tēperans ualet. Hoc equidem esse aurum ignitum arbitror, quod emendum Ioan. in Apoc. præcepit.

Oratio Socratis ad Deos

ALCIBIADES II. VEL DE VOTO

SOCRATES, ALCIBIADES

DEVM ne ô Alcibiades precaturus accedis? ALC. Et maxime quidē ô Socrates. SOC. Tristitiam quandam præ te ferre uideris, & oculos in terrā figere, tanquā aliquid ipse tecum cogitans. ALC. At quid cogitē ô Socrates? SOC. Maxima ut mihi uideat: nam dic per Iouem obsecro, nōne putas deos eorū quæ uel priuatim, uel publicē precamur, nonnunquā cōcedere partim, partim negare, atq; id his quidē annuere, illis uero minime? ALC. Omnino quidē. SOC. Nōne igit tibi uideat magna prouidētia opus esse, ne quis seipsum fallat dū magna petit mala, credēs bona se petere: Dī aut in eo sint, ut rogantib. annuant: quēadmodū Oedipum ferunt obsecraste deū, de regno paterno ut filij ferro decernerēt. Cumq; debuisset præsentium tum malorū auersionē poscere, alia insuper imprecabāt. Vnde ad eum euentū ista uenerunt, atq; ex ijs alia multa & grauiā, quæ referre singula nequaquā opus est. ALC. At tu furentē quidē hominē in exemplū adduxisti: nam quē putas sanæ mentis hominē audere talia petere? SOC. Insanire nōne cōtrariū est ei, quod est prudentē esse? ALC. Prorsus. SOC. Num ex hominibus, alij prudentes esse, alij imprudentes uident? ALC. Vidētur sanē. SOC. Age itaq; cōsideremus quānam isti sint. Esse enim alios quidē imprudētes, alios uero prudentes, nōnullos insanos, iam cōuenit. ALC. Cōuenit. SOC. Præterea bene ualentes aliqui sunt. ALC. Sunt. SOC. Ægrotantes alij. ALC. Omnino. SOC. Nō ergo ijdē sunt. ALC. Nō certe. SOC. Sunt ne alij quidē qui neutrū istorū patiantur? ALC. Nequaquā. SOC. Necesse est enim hominē uel ægrotare uel non ægrotare. ALC. Videtur. SOC. De prudentia uero & imprudentia idem iudicas? ALC. Quō dicis. SOC. Hominem aut prudentem, aut imprudentē, aut tertium præterea uelut medium quiddam esse oportere putas, quo nec prudens nec imprudens sit? ALC. Nihil profecto. SOC. Necesse est igitur alterum istorum pati. ALC. Apparet. SOC. Recordaris concessisse te insaniam prudentiæ contrariam esse? ALC. Equidē. SOC. Et mediū nullam rem quæ hominē nec prudentē nec imprudentē efficiat? ALC. Cōsenti quidem. SOC. Quinetiā duo esse eidem rei cōtraria quo pacto possunt? ALC. Nullo. SOC. Imprudentia igitur atq; insaniam idem esse uident. ALC. Videntur. SOC. Si ergo oēs imprudentes insanire dixerimus, rectē dicemus, & ex tuis equalibus, necnon ætate maioribus quicunq; sunt imprudentes insanos esse. Nōne putas per paucos esse in hac urbe prudētes, imprudētes plurimos, quos insanos appellas? ALC. Equidē. SOC. An cēses nos tutos inter hos insanos ita uersari, quā ab eis percutiamur, ac uerberemur, & quæcunq; furiosi facere cōsueuere patientes, iam dudū pœnas non fuisse duros? Sed uide ô beate, ne aliter se res habeat. ALC. Quo pacto se habet ô Socrates? Apparet em nō ita esse ut putaram. SOC. Non certe ut mihi uideat, sed hoc fortasse pacto cogitandū est. ALC. Quōnam? SOC. Dicā tibi. Ponimus aliquos ægrotantes esse, necne? ALC. Omnino quidem. SOC. Nunquid necessarium opinaris omnem ægrotum cruciari

Occasio dialogi

Negat Plato esse mediū inter sanum & ægrum

Inter prudētē & imprudentem Vnō posse esse duo cōtraria: sed si contraria, duo sunt

duntaxat podagra, uel febrī, uel lippitudine? An etiam posse alijs morbis affici, cū multę sint morborū species præter istas? A L. Sic mihi uidet. S O C. Omnis lippitudo morbus tibi uidet. A L. Mihi certē. S O C. Et omnis morbus etiā lippitudo? A L C. Nō mihi quidem, nescio tamē quid asseram. S O C. Si dicenti mihi mentem adhibeas, & ambo simul inuestigemus, ferē quod uolumus consequemur. A L C. Adhibeo q̄ maxime possum. S O C. Nōne conuenit inter nos lippitudinē omnem esse morbum, non omnē tamen morbū lippitudinē esse? A L C. Cōuenit. S O C. Et recte quidē consensisse uidemur. Eteñ febricitantes ægrotant omnes, non tamē quicunq; ægrotant etiā febricitant, uel podagra aut lippitudine afficiunt. Sed omne quidem huiusmodi cōmuniter morbus est: differre autē medici dicunt illorum curationē: non enim oēs aut similes sunt, aut similiter pertractant, uerum secundum uim propriam singuli, morbi tamen sunt omnes. Quemadmodum opifices aliquos esse ponimus, nōne? A L C. Prorsus. S O C. Et cerdones, & fabros, sculptoresq; & quāplurimos alios, quos referre singulos nihil opus est, quīue partes opificij discretas habent: ac oēs quidē opifices sunt, nō tamen fabri omnes, neq; coriarij, neq; sculptores, at cuncti generatim opifices. A L C. Sic est. S O C. Eadem quoq; ratione imprudentiam inter se plurimi partiuntur, & qui maiorē sortiuntur imprudentiæ partē insani furentesq; uocantur: qui uero aliquanto minorē, stolidi, atq; attoniti. Qui autē honestioribus uocabulis eadem significare uolunt, partim quidem magnanimos appellant, partim ineptos: quidam non malos, innocuos, & inexpertos, & stupidos. Inuenies quoq; alia multa nomina quibus omnibus imprudentia significat. Discrepant autē, ut in superioribus discrepare apparuit, ars ab arte, & à morbo morbus. Tibi uero quid uidet? A L C. Id ipsum. S O C. Sed ut redeamus unde digressi sumus, propositū fuit in disputationis exordio, qui prudentes, quīue imprudentes essent dii iudicare. Cōuenimus autē tales aliquos esse, nōne? A L C. Cōuenimus. S O C. Prudentes existimas quicunq; agenda dicēdaq; cognoscunt? A L C. Equidē. S O C. R. Imprudentes eos qui neutra uidet? A L. Eos ipsos. S O C. Nōne qui utraq; hæc ignorat, seipsum latent, & agētes & loquētes quæ nō oportet? A L C. Apparet. S O C. Ex his hominibus unum ô Alcibiades, Oedipū esse dicebā. Reperies quoq; nostris tēporibus plurimos nō ira concitos, ut ille, nec qui mala se, sed bona potius exoptare putent. Ille siquidem ut non optabat, ita nec putabat. Sunt uero nōnulli, qui horū contraria patiunt. Reor equidē te primum si forte deus ille ad quē exorandum accedis, sese oculis offerens, te priusquā aliquid obsecraret, interrogaret, satisne tibi sit Atheniensium dominatu potiri, quod si hoc quiddam exiguum æstimares, adderet & Græcorū omnium, & si uiderit te neq; istis etiā acquiescere, nisi totius etiā Europæ adijciat, neq; id quidē tibi sufficere nisi eadem die sentiant omnes Alcibiadem Clinij filium dominū esse, atq; ideo hæc tibi concederet omnia: reor in quā ab eo te ingēti cum lætitiā rediturum, ac si maxima bona esses feliciter cōsecutus. A L C. Arbitror ô Socrates, & quēcunq; alium, quisquis eandem sortem assequeretur. S O C. Vitam uero tuam, an cum Græcorū omnium, atq; etiā barbarorū regione & dominatu commutares? A L C. Non ut opinor, quippe cum nullo modo usus essem. S O C. Quid si usus quidē sis, male tamē, & cū nocumento? Neq; sic quidē? A L C. Non profecto. S O C. Cernis ergo tutū nō esse, aut quæ offerunt, temere acceptare, aut optare, si quis propterea incōmoda subiturus sit, uel uitā protinus amissurus. Multos autē referre possemus, qui cum tyrannidem affectassent, utq; illa potirentur ardenti studio cōtendissent, utpote bonum aliquod adepturi, propter tyrannidem circūuenti insidijs periere. Puto etiam audiuisse te nonnulla heri ac nudius tertius ut dici solet, gesta, cum Archelaum Macedonum tyrannū tyrānidis amantē delicias, aliquis huiuscemodi delicias nō minus q̄ ille sitiens interfecit, ut tyrannus mox beatusq; futurus: Cū uero tridū aut quadridū tyrānide potitus esset, rursus ab alijs ex insidijs & ipse oppressus perijt. Vt autē referam, quæ non ex auditu percepimus, sed ipsi nos præsentibus inspeximus, uides insuper ex nostris ciuibus quicunq; præfecturam exercitus affectantes nacti illam sunt, partim etiā his temporibus exules oberrare, partim morte damnatos esse. Et si qui forsitan in extremis periculis, & timoribus strenue rem gessisse uisi sunt, nō modo in ipso exercitu, uerum etiam postquā in urbem redire, nō minoribus ab insidiatoribus ciuibus, quā à militibus calumnijs affecti sunt, ut pleriq; illorū optauerint deniq; se priuatos uixisse, potius quā in publico munere. Quod si pericula & labores huiusmodi, aliquam nobis utilitatem afferrent

Plura genera imprudentia esse

Prudentes qui

Agitur de Qualitate rationis

Nō esse tutū oblata temere acceptare Crateua intelligit

ferrent, profecto hoc studium nonnihil rationis haberet. Nunc uero longe contra res se
 habet. Inuenies præterea eodem pacto nonnullos homines, qui filios uotis exoptant: at
 cum filios adepti sunt, in calamitates doloresq; maximos incidunt. Nam pleriq; cum na-
 ti per omnem ætatem improbi perseverent, uniuersam uitam mœrore cōficiunt. Qui ue-
 ro probos filios nacti aduerso quodam casu illis orbantur, nihilominus q; superiores illi
 miseri sunt, ut prorsus eligerent, nunquam se filios genuisse. Et quāuis hæc atq; alia mul-
 ta huiusmodi manifesta sint, raro tamen inueniretur, qui uel à datis abstineret: uel si oran-
 do impetraturus esset, uotum omitteret. Permulti etiam neq; à quæsitâ tyrannide, neque
 à parta prætura, neq; ab alijs innumeris, quæ cum possidentur lædunt potius q; profint,
 discederent, quin potius orarent sibi illa concedi siquando nō adsint. Interdū breue post
 tempus præterita ita uota damnant, ad contraria recurrentes. Quamobrē uereor equidē
 ne homines temere deos incusent, quasi mala ab ijs inferantur: ij uero seu proteruitate
 quadam, siue insipientia sibi ipsi dolores morte acriores pariunt. Quare prudens mihi ui-
 detur poeta ille qui amicis insipientibus usus, dum eos uideret & agentes & orantes que
 illis minime conducebant, cum tamen eis utilia uiderentur, pro omnibus sic ait: Iupiter
 rex optima quidem nobis & uouentibus, & non uouentibus tribue. Mala autem poscen-
 tibus quoq; abesse iube. Recte igitur et caute loqui poeta mihi uidetur: tu uero siquid ha-
 bes in animo, quod aduersus hæc proferas, ne sileto. ALC. Difficile est ô Socrates in ijs
 quæ bene dicta sunt, cōtradocere. Illud autem cogito, quantū malum sit hominibus igno-
 rantia: quandoquidē propter hæc nos latet cum male quid agimus, & quod deterrimum
 est, ob eam pessima nobis quādoq; precamur, quod quidem nemo putaret. Sed illud qui
 libet opinaretur, posse uidelicet se sibi ipsi non pessima, sed optima petere: hoc enim reue-
 ra execrationis cuiusdam nō uoti simile esset. SOC. At fortē, ô optime, diceret quispiam
 te simul ac me sapientior, haud satis recte nos loqui, dum sic temere ignorantiam uitu-
 peramus, nisi hæc adijciamus, quænam & quorum ignorantia sit. Quibusdam nanq; cer-
 to modo affectis bonum fortē est ignorātia, quemadmodum alijs malum. AL. Quid ais?
 Est ne quicquam quod alicui quomodocunque se habenti ignorare aliquando præstet q;
 cognoscere? SOC. Mihi sanè uidetur, nunquid & tibi? AL. Non per Iouē. SOC. Enimue-
 ro nec illud te aduersus matrem patrasse unquam uelle iudicabo, quod Orestem, & Alc-
 mæona, & siqui tales fuere, cōmississe ferunt. ALC. Bene ominare per Iouem ô Socrates,
 SOC. Non decet ô Alcibiades, eum qui inquit te nolle ista fecisse, iubere ut bene omin-
 tur, sed potius siquis contraria diceret. Postquam facinus tam horrendum tibi uidetur, ut
 ne pronunciarī quidem facile debeat, putas Orestem si prudens fuisset, & quid horum
 sibi nouisset, scelus tantum ausurum fuisse? ALC. Non certe. SOC. Neq; alium ut arbitror
 ullum. ALC. Nullum. SOC. Malum igitur ut uidetur ignorātia optimi, & quod optimum
 est ignorare. ALC. Mihi sanè uidetur. SOC. Nōne & illi, & cæteris omnibus? ALC. Fate-
 or. SOC. Consideremus præterea & hoc, si in mentem tibi melius esse putanti, subito ue-
 niat, Periclem tutorem atque amicum tuum interficere, ac sumpto gladio ad fores illius
 properans interrogares num intus sit, uolens illum duntaxat, nec alium quenquam occi-
 dere, domestici autem illi intus esse responderent. Neq; dico te quicquam huiusmodi co-
 nari, sed an uideatur tibi, quod quidem nihil prohibet, ignorāti quid sit optimum, adesse
 posse interdū opinionē, ut iudices quod est pessimū, nonnunquā optimum esse. An non
 tibi uidetur? ALC. Omnino quidem. SOC. Ergo si domū ingressus, uidensq; illum opine-
 ris alium esse, num ipsum perimeres? ALC. Non per Iouem, ut mihi uideor. SOC. Nō enī
 quem fors offerret, sed quem statueras, nōne? ALC. Profecto. SOC. Num & si frequēter
 facinus aggrediare, semper autem ignorares Periclem esse, unquā in eum irrueres? ALC.
 Nunquam. SOC. Orestem uero putas unquā manus illaturum fuisse matri, si eam non cō-
 gnouisset? ALC. Non arbitror. SOC. Neq; enim ille quæcunq; occurreret mulier, sed ma-
 trem suam duntaxat necare decreuerat. ALC. Sunt hæc uera. SOC. Itaq; hominib. sic affe-
 ctis, & in ijsdem opinionibus inuolutis, ignorare talia præstat. ALC. Videtur. SOC. Vi-
 desiam quod ignorantia quædam hominibus certo quodā modo dispositis bonum quid
 dam est, non aut ut tibi uidebatur malum? ALC. Apparet. SOC. Præterea si uolueris quod
 deinceps in medium afferetur mirabile dictū, discutere, fortē probabile tibi uidebi-
 tur. ALC. Quid istud ô Socrates. SOC. Videtur sanè cæterarum omnium scientia-
 rum

Proba poe-
ta rogatio

De ignorā-
tiæ bonitate,
& malitia

Que ignorā-
tia mala

Paradoxa
quædam

Sciētiarum possessio, nisi quis scientiam optimi nactus fuerit, raro quidem prodesse, obesse plerumque illi qui sit huiusmodi scientiis præditus. Sic autem considera. Nonne necessarium tibi uidetur, cum aliquid facturi, uel dicturi sumus, oportere nos prius quidem, uel putare cognoscere, uel uere cognoscere quod promptius agere & loqui debemus? AL. Mihi plane uidetur. SOC. An non rhetores statim cum uel sciunt consulere, uel saltem scire se putant, consulunt nobis passim, ij quidem de bello & pace, illi uero de moenibus construendis, uel de portibus præparandis muniendisq̄, & ut summam dicam quicquid ipsa ciuitas agit aduersus aliam ciuitatem, uel secum ipsa, rhetorum cōsilio perficit? AL. Vera narras. SOC. Vide & quæ sequuntur, si fieri potest. Vocas aliquos prudētes, imprudētes alios? AL. Voco. SOC. Et multos quidem imprudentes, prudētes uero paucos? AL. Profecto. SOC. Nonne ad aliquid respiciens, utrosq̄ nūcupas? AL. Imò. SOC. An eū qui ista consulere norit, nisi sciat docere utrum melius, & quid melius, prudentem dices? AL. Nequaquam. SOC. Neq̄ ut arbitror quicunq̄ pugnare norit, ignoret tamē quando, & quantum melius. AL. Sic est. SOC. Neq̄ si quis quempiam perimere sciat, & pecunijs spoliare, ac exulem à patria facere, nisi sciat etiam quādo & quē melius sit. AL. Minime. SOC. Qui cunq̄ igitur horū aliquid nouerit, modo adsit etiā sciētia optimi, quæ quidē eadem & utilis scientia est, hunc forte prudentem uocabis. AL. Hunc ipsum. SOC. Prudentēq̄ ipsum dicemus sufficientem esse sibi & patriæ consultorem, imprudentem uero contra: quidnā tibi uidetur? AL. Idem. SOC. Quid autem si quis equitare, aut sagittare sciat, uel palæstrā, uel pugillariam, uel aliud quoddam certamen exercere, aut aliud aliquid eorum quæcunq̄ per artem nouimus, quo nomine appellas eum qui intelligit quid in arte melius fiat: an non secundum equestrem artem equitem, secundum pugillariam pugilem, tibicinariam tibicinem, atq̄ in alijs eodem modo: an secus? AL. C. Sic certe. SOC. Num tibi uidetur, qui horum aliquid intelligit, uir prudens appellandus: an longe adhuc abesse? AL. Longe per louem. SOC. Qualem igitur ciuitatem eam putabis, quæ ex peritis sagittarijs, & tibicinibus, athletisq̄, ac cæteris artificibus constet, sint insuper admisti militarem callentes artem, & qui ad interimendum prompti, necnon inflati ob ciuiliū rerum administrationes: desit autem optimi scientia, & qui norit quādo, & ad quem unoquoq̄ illorum uti præstat? AL. C. Ignobilem ô Socrates. SOC. Maxime hoc ut arbitror diceres, si quando cerneres unumquenq̄ illorū ambitiosum, & plurimas sibi reipub. partes in hoc occupantem, ut continuo ipse se superet, & plurimū ualeat, plurimū inquam in illa quidem dominandi arte: in eo uero quod sibi & reipub. optimum est, crebro hallucinantem quippe qui opinioni sine mente crediderit. Cunq̄ hæc ita se haberent, nonne recte diceremus hanc ciuitatem tumultus quamplurimi iniquitatisq̄ plenissimam? AL. Recte per Iouem. SOC. An non necessarium nobis uisum fuit primū quidem putare nos cognoscere, uel reuera cognoscere hoc quod prompte facturi dicturiue sumus? AL. C. Visum est. SOC. Nonne si quis agit quidem quod nouit aut nosse existimat, addit autē scientiā optimi, sequitur ut utiliter agat & sibi & reipub. AL. Quid ni? SOC. Contra uero nec reipub. nec sibi? AL. C. Ita est. SOC. Quid autē: nunc tibi ita uidetur, an aliter? AL. Nō aliter. SOC. Dixisti uocare te plures imprudentes, prudentes pauciores? AL. Equidem. SOC. Diximus ne iterum plures ab eo quod est optimum, aberrare, utpote. qui opinioni absq̄ mēte ut plurimum consenserint? AL. Diximus plane. SOC. Prodest igitur multis, neque nosse quicquā, neq̄ putare se noscere: siquidem promptiores erunt ad illa efficienda, quæ uel noscunt, uel cognoscere opinant. Agentes autē, sibi nocebūt crebrius q̄ conferent. AL. C. Verissima loqueris. SOC. Cum ergo dicebam reliquas omnes scientias, si absit scientia optimi, obesse sapius q̄ prodesse illas habenti, num recte loqui tunc tibi uidebar. AL. C. Et si tūc minime, at nūc mihi uidet ô Socrates. SOC. Oportet itaq̄ ciuitatē & animā, quæ recte uictura sit, hanc proculdubio cōplecti scientiā: quæadmodum qui agrotat, medicum: & qui prospere nauigare uelit, gubernatorem. Nam quo maiora animus sine hac scientia circa diuitias uel corporis robur, aut aliud tale conabit, eo maiora ex ijs peccata committi necesse est. Qui uero multis ac uarijs artibus & scientijs ornatus est, sit autem expertus istius scientiæ, ductus à singulis alijs nonne merito multa tempestate iactabitur? quippe cum absq̄ gubernatore oberret in pelago breui tempore periturus? Huic certe conuenire uidetur illud poetæ carmen, quo quendam uituperās inquit: Multa quidem nouerat,

sed

sed male nouerat omnia. ALC. At uero id poetæ dictum quid concinit? mihi certe nihil uidetur proposito nostro congruere. SOC. Imò quadrat penitus, uerum per ænigmata & hic & cæteri ferme omnes poetæ loquuntur. Est enim ipsa natura uniuersa poesis ænigmatum plena, nec quiuis eam dignoscit. Ad hanc illius naturā accedit, quod si quando inlit in homine inuido, nolente sua sensa cæteris hominib. reuelare, mirum est quod difficile cognitu sit quod poeta senserit. Neq; enim Homerum diuinissimum sapientissimumq; poetam ignorasse putes, quod scire male impossibile sit: ipse enim est qui inquit, Margitem multa quidem scire, male autem scire omnia: sed ænigmate sensum occultat, ut arbitror, male pro malum ponens, scit autem pro scire: unde compositio quædam extra carminis mensuram cōficitur: quod uero sentit, hoc est. Multa quidem sciuit, sed malum sibi fuit hæc omnia scire. Patet igitur quod si erat illi malum multa scire, ipse quoq; malus erat, si qua fides supradictis sermonibus adhibenda est. ALC. Mihi certe uidetur o Socrates, Quibus enim uerbis crederē unquam, nisi ijs credam? SOC. Et recte quidem tibi uidetur, & mihi rursus eodem modo: sed age per louem, uides ne quanta qualisq; sit in hoc ambiguitas? in hac ipse uersatus esse uideris: sursum enim deorsumq; iactatus nusquam sanè consistis, sed quod olim asseuerabas, nunc damnas. Si forte deus quē oraturus accedis, oculis sese tuis obijciens, antequam uoueas, ita roget, an tibi aliquid ex ijs quæ in principio dicta sunt, habere satis sit, uel tibi licentiam præstet quod libeat postulādi, quidnam tibi opportunum fore putares? uel acceptare quæ deus offerret, uel poscere? ALC. Per deos o Socrates quid respondeam non habeo, sed insanum quiddam mihi uidetur temere deum precari, ac diligenter cōsiderandum ne quis seipsum fallat, mala petens dum bona se putat orare, ac paulo post, ut tu dicebas, ad cōtraria uota se trāsferat. SOC. Nōne prudentior nobis poeta, cuius in principio disputationis mentionem fecimus, qui precabatur mala etiam ab orantibus abesse? ALC. Mihi uidetur. SOC. Lacedæmonij quoq; o Alcibiades, siue hunc poetam imitantes, seu ex seipsis animaduertentes, idem uotum tam priuatim, quod publice seruant, orantes deos, pulchra cum bonis sibi tribuere, nec plura illos precari quis audiret. Neq; tamen ad hæc usq; tempora minus quam cæteri homines felices sunt. Siquid autem illis unquam minus prospere successit, nō est oratio illorū in causa, quando quidem in dijs est ut arbitror, quæ precamur, tribuere uel contra. Volo insuper aliud quiddam tibi referre, quod aliquando à senioribus quibusdam accepi. Dicebant enim accidisse, ut quotienscunq; bellum Athenienses cum Lacedæmonijs gererent, nostri tum terra, tum mari infortunati essent, nec uictores unquam redirent. Quare perturbatos Athenienses cum non haberent qua arte tantam calamitatem uitarent, decreuisse Ammonem consulere, quam ob causam dii Lacedæmonijs potius quam Atheniensibus uictoriā largirent, cum ipsi tamen sacrificia, tum plura, tum decentiora quod reliqui Græcorum offerrent, simulacris donisq; templa sic ornantes, ut nulli alij, pompasq; quotannis sumptuosissimas, & uenustissimas celebrarent, & omni sumptu, qui ad rem diuinam spectat, cunctis Græcis magnificentiores existerent: cum Lacedæmonijs nulla esset istorum cura, adeo circa diuinum cultum parcis, ut animalia mutilata passim mactarent, & in alijs omnibus cerimonijs longe admodū parcioribus quod Athenienses, cum tamen opum magnitudine à nobis non superentur. Posteaquam hæc dixisset nuncius, interrogans quo pacto à præsentī calamitate liberari possent, non multa ad hæc respōdisse prophetam: deum enim non permittere: accersito uero Atheniensium legato in hunc modum fuisse locutum. Hæc dicit Ammon, placere magis Lacedæmoniorum sibi acclamationē, quod reliquorū Græcorum sacra omnia: nec plura ijs respōdisse. Acclamationem uero nullam prorsus aliam deus mihi dixisse uidetur, quam illorū preces: permultum enim illæ à cæteris differunt. Reliqui namq; Græci partim auratis cornibus boues sacrificantes, partim donarijs egregijs tēpla ornantes, quæcunq; occurrūt, seu bona, siue mala à dijs petunt. Dij uero cum illos imprecātes audiunt, ditissimas illorū pōpas & sacrificia non acceptant. Quamobrem diligenter considerandū mihi uidetur, quid dicendum sit, quidue non dicendum. Inuenies quoq; apud Homerū alia horum similia. Inquit enim Troianos cum suburbanum aedificiū molirent, dicare dijs immortalibus preciosa sacrificia bouum: nidorem uero ex littore suaue, ad cœlū usq; uentis extolli: sed beatos Deos illo minime uesci, quippe quibus Ilion, & Priamus, & Priami populus odio esset. Itaq; nil

Poesis ænigmatum plena